

**N 100
22 ЖОВТНЯ
2017**

Слава Ісусу Христу!
Слава на Вікі!

**Українська
Православна
Церква Св. Анни**

**St. Anne's
Ukrainian Orthodox
Church**

**525 Morrish Road
Scarborough,
Ontario M1C 1G2**

**Church Office
(416) 284-9642**

**Parish Priest:
Rev. Father Volodymyr
Feskiv
(647) 680-0448**

**Церковний листочок
святої Анни
St Anne's Newsletter**

Beyond the Plateau: Leading the Church through Needed Change

We all know the story, or have heard versions of it. A new priest is assigned to a parish. Upon his arrival there, the priest discovers or discerns that the parish is in decline, or is struggling with serious issues of Church growth and health, and resolves to do something about it. He may be a priest with not only good ideas but inspiring vision, energy and talent, yet, at virtually every step of the way, he finds himself fighting resistance to even the concept of new ideas and different ways of doing things, ways that challenge conventional parish thinking and possibly even the very parishioners responsible for that thinking. After a while, especially with no backup or support from fellow clergy, including his own bishop, he gives up and goes on with parish life as it has been. And the declines only continue.

And this reminds me of an old maxim: "If you keep doing what you're already doing, you're going to keep getting what you've already got."

Few obstacles present more of a challenge to Church growth than resistance to change.

That people, in general, fear change is natural. Change has to do with the unknown, and people fear those things they do not know or do not understand. Fear of change is also a spiritual issue, since Christians are, by definition, a people that are evolving, becoming holy, changing from one degree of glory to the next [2 Corinthians 3:18]. Yet, the view of a changeless God is often projected onto a people that need to change, with the resulting view that we, the people of an unchanging Faith and unchanging God, don't ourselves have to change. This is utter nonsense.

Change is a part of our Faith. Baptism involves change. Confession and repentance involve change. Receiving the Body and Blood of our Lord involves change. Living a Christ-like life involves change, and yet we do not seem to fear those forms of change. We may not like them—the changes necessary may indeed be painful—but we do not seem to fear them because we recognize the benefit to our own personal spiritual life. It is only when we start talking about the way our *corporate* life seems to be going that we express the doubts and fears usually associated with change. If we fear change, then we fear God, but this kind of

fear is not godly; rather, we fear Him because, at the heart of our relationship with Him, we do not trust Him, and change, if we are to understand it correctly, is about trusting God to take us from one place of being to another.

Why do we fear change? There is a very good reason why we fear change within our parishes. Corporate change—the kind of change at the level of overall parish life that we are talking about here—necessarily mandates us to admit one very difficult, one very painful thing: that the way we have been doing things may not have been working, may not be good, may not be right, may even have gotten us to the point of decline and poor Church health that we are now experiencing. It calls into question both personal and corporate judgment, administrative skills and leadership talents. It calls into question the supposedly well-thought out decisions we've made, decisions that may have been arrived at only after long discussions (or even heated arguments and exchanges), research and investigation.

People hate to admit they're wrong. It's hard enough for many people to do it in Confession, where anonymity can hide them; it's even harder to do publicly when the parish is in decline and old methods, processes, ideas and the like are being examined and questioned. Nobody likes to look like they made a bad decision that has had, intentionally or not, disastrous consequences for corporate parish life.

However, as the Church universally—and as the autocephalous Church locally—we can no longer afford to keep our head in the sand and ignore the overall condition of our parishes on the North American continent. We have, over the last twenty years or so, been losing members at the rate of about ten percent per year. Membership roles at the parish, diocesan or national Church levels are in decline, and yet we do not seek to change the way we are doing things.

Remember: If we keep doing what we're already doing, we're going to keep getting what we've already got. We must constantly be aware of what we may be—or may not be—doing that is affecting our Church's health and therefore growth. But if we are looking to change the way we do things, let's remember that Christianity is fundamentally about change.

So what *can* be done? Here are a few suggestions:

1. "*Denial* is not just a river in Egypt." If your parish is in decline, face up to it and admit it. Nothing is worse for parish health than the rejection of the very reality – not to mention consequences – of parish problems.
2. Be open to new ideas. Many well-meaning Orthodox Christians think that we Orthodox do not need advice, counsel or training from anybody or any group that is not Orthodox. However, many non-Orthodox groups have a wealth of experience that we can tap into, experiences that may mirror our own and thereby offer us examples, corollaries and analogies to our own problems.
3. Seek help from those who can offer it, and learn from those who can teach it. This can come from laity or clergy who can offer help,

counsel and advice in the area of Church growth and parish revitalization, especially laity or clergy – or groups who specialize in this field – who can offer training, mentoring and coaching in leading change in the Orthodox parish.

4. Be patient. When you start the process of change, don't expect a quick fix. If your parish is in decline, it probably has taken a while to get to the point that has motivated the change. It will take a while to reverse that decline (be prepared for a five to seven year period) and start growing your parish again.
5. Trust your priest. The Grace of the Holy Spirit has been given to your priest in a very particular way. He has the *charism* to lead your church. Pray for him, and trust him that he may have some answers to some of the parish's problems, even if they are not the kind of answers you wanted to hear.
6. Trust the laypersons in your parish who are called to this ministry. Evangelism is a gift of the Holy Spirit that is not given just to the clergy. There may be laymen and laywomen in your parish who have this gift and who know what needs to be done to get the message of Orthodox Christianity out.

Хвалитимуся лише хрестом Христовим!

(I Кор. 1,18).

Звідки пішла традиція носити на грудях зображення хреста? Чи існують церковні правила носіння натільних іконок та хрестиків? Чому деякі з тих, які продаються у ювелірних магазинах, вважаються неканонічними. І чи може бути хрестик або іконка неканонічними?

«Бо слово про хрест – глупота тим, що погибають, а для нас, що спасаємося, сила Божа»

Цими словами апостол Павло навіки закарбував значення хресного знамення для кожного віруючого в викупний подвиг Христа Спасителя. Хрест, який для євреїв був символом ганьби, а еллінам виглядав дуросщинами, після того, як Спаситель наш Ісус Христос звершив на ньому таємницю нашого спасіння, став видимим втіленням любові Божої до нас – грішників ([1 Кор.1:22](#)).

Це не лише певний історичний символ, який нагадує нам про події Великої П'ятниці. Це те, що реально змінило наше життя, надало йому справжню ціль та значення. Відтак, із першого дня входу людини в Церкву під час Таїнства Хрещення, і до самої домовини ти

могили на кладовищі, зображення святого Хреста є її постійним супутником. Однією з найдавніших християнських традицій, є традиція носіння віруючими на грудях хрестика чи іконок.

Дещо з історії носіння нагрудних хрестів

Перші згадки про нагрудні хрести зустрічаємо ще в святителя Іоана Золотоустого, який в одному зі своїх повчань сварить тих жінок, які одягають на новонароджених немовлят магичні амулети замість спасительного зображення святого хреста Господнього. Натомість, святий Григорій Великий послав цариці лангобардів Феоделінді два медальйони з зображенням розп'яття. Іншим людям він часто посилав хрести для носіння на грудях.

В Актах VII Вселенського собору згадується про мученика Прокопія (+303), який постраждав за правління Діоклетіана. Він носив на шії хрест половину срібний, а половину золотий. Так само носив хрестик мученик воїн Орест (+304) (Див. IV Акт.)

Сучасні єпископські панагії та хрести священиків є близькими родичами невеличких іконок Богородиці чи хрестів, які часто носили на собі християни перших віків. Однак, у давнину, хрестики чи іконки – енколпіони – мали більш складну будову. Вони були суттєво більшого розміру, всередину яких вбудовували або мощі святих, або частинки просфори. Церковні історики зауважують, що подібна традиція прийшла до України з Візантії, разом із хрещенням Руси-України в святу Православну віру.

Енколпіони Київської Русі належать до великої групи пам'ятників — званих мідним литтям. Зображення на хрестах не є різноманітним. Найчастіше зображувалися — Діва Оранта або Одигітрія (Богоматір) з одного боку, і Розп'яття з іншого боку (лицьова сторона). Іноді зображення Богоматері замінювалося, великим восьмикутним хрестом. По кінцях зображувалися різні святі, крім групи хрестів із зображенням святих Бориса і Гліба.

Чи існують церковні правила носіння натільних іконок та хрестиків?

Здоровий глузд підказує не носити на одній нитці чи ланцюжку декілька різних хрестиків чи медальйонів. Це не прикраса та не амулет, а священна річ. саме тому важливо, щоб натільних хрестик був на нас постійно, навіть під час того, як ми купаємося чи щось робимо.

Вперше хрестик одягається віруючому під час святого Хрещення, однак не варто надавати саме тому, першому хрестикі особливого значення. При потребі, його в будь-який момент можна замінити на інший.

Нині церковний етикет приписує носити хрестики мирянам лише на тілі, не зодягаючи поверх одягу. Лише священики та єпископи можуть носити хрест або панагію поверх ряс чи підрясника. Хрестик для носіння на шії можна подарувати близькій людині – родичу чи товаришу, для того щоб він, благодаттю Божою, оберігав

людину на всіх її життєвих стежках. Однак потурбуйтеся про те, щоб при цьому він вже був освячений.

Якого вигляду має бути натільний хрестик?

Історія використання зображення Хрестного знамення надзвичайно давня та багатогранна. У різних місцевостях були свої, особливі традиційні "хрестики" – відповідно до місця та часу виготовлення. Традиційний православний натільний хрест має восьмиконечну форму. Відтак, обираючи в магазині чи церковній лавці собі новий хрестик, передусім звертайте увагу на те, щоб він був правильної, восьмиконечної форми: зверху маленька переклада (із надписом), далі одна велика (на руки), а потім – навскісне зображення, на якому були прибиті пречисті ноги Спасителя. Не важливо з якого матеріалу, коштовного чи не коштовного його було зроблено – найперше це символ нашої віри.

У середні віки католицька церква почала широко використовувати зображення хреста, на якому Спаситель зображений страждаючим, а його муки та страждання особливо підкреслюються й виходять на перший план сюжету. Помітна вага тіла, яке провисає на витягнутих руках, на голові – терновий вінець, гострі колючки якого немилосердно колять чоло, а дві ноги прибиті одним цвяхом. Це безпідставне нововведення з'явилося не раніше кінця тринадцятого століття.

Натомість, православне зображення розіп'яття акцентує увагу богомольців не стільки на муках Спасителя, скільки пророче свідчить про майбутню славу Воскреслого Бога, Його Славу та Вічну перемогу добра над злом. У найдавнішій іконографічній традиції Спаситель завжди зображався одночасно і розіп'ятим, і переможцем смерті. Відтак, обираючи собі новий хрестик православні віруючі повинні прагнути носити такий, що не суперечить догматиці Церкви та не спотворює основ віри.

Що треба знати про освячення?

Новий, щойно придбаний хрестик належить освятити. Для цього необхідно підійти до священика в храмі перед або після богослужіння та попросити його про це. Він помолиться над ним, читаючи особливі молитви на освячення та окропить хрестик святою водою. З того часу хрестик не просто коштовна прикраса, але й ваша особиста святиня. Знайдений чужий хрестик можна зберігати вдома, носити самому чи віддати тому, хто його немає. Чутки про те, що чужий хрестик "передає" погану долю попереднього власника є безпідставним марновірством. Господь кожному дає власний життєвий хрест, і передати комусь свій, чи взяти в когось чужий ми не можемо.

Важливо пам'ятати, що знайдений хрестик перед носінням слід обов'язково освятити молитвою священника.

Про "неканонічні" хрестики

Хрест – надзвичайно древній символ, що існував задовго до Християнства. Тому, зовсім не дивно, що його могли використовувати (надаючи йому при цьому власної інтерпретації) люди інших традицій та вірувань, що не вірують у правдивого Бога. Іноді можна побачити, що в крамницях продають хрестики найдивнішої форми – "жіночі" для носіння на грудях, персні чи навіть сережки. Звісно, віруючим людям такі вироби слід оминати, вважаючи ще одним свідченням людського заблудження та гріха.

Одягаючи на себе хрестик або осіняючи себе хресним знаменням, людина відкрито засвідчує свою віру в силу Святого та Животворчого Хреста Господнього, через який рід людський отримав спасіння. Ми засвідчуємо цим, що приймаємо смиренно та без нарікань приготовлений для нас від Господода власний життєвий хрест, який найбільше відповідає нашій силі, і найбільш сприяє саме нашому спасінню. Ми висловлюємо свою згоду на особисту співпрацю з Христом у справі нашого спасіння. А тому, зображення хреста Господнього та розпіяття – наш постійних супутник видимий – біля серця християна та невидимий – у самому серці.

"А я не бажаю хвалитися, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, Яким для мене світ розп'ятий і я для світу" (Гал.6:14).

НЕ ЖАРТУЙТЕ З ДИЯВОЛОМ! Веселе свято хелловін, виявляється, має сатанинське підґрунтя

Напередодні римо-католицького празника Всіх святих мало не ціле західне суспільство, особливо англомовні країни, охоплює дивна атмосфера: люди, до того, здавалося б, цілком благопристойні, наряджаються у бридкий одяг, натягують маски потвор, упирів, бісів, мерців, роблять із гарбузів опудала, запалюючи всередині них свічки, і так із криками й вересками, танцюючи дикі танці, ходять від хати до хати, вимагаючи почастунку. Це – хелловін, просто розвага, просто своєрідний карнавал, просто

«відірватись по повній програмі», ну що ж тут такого? Декілька років тому це свято нестримних веселощів стало проникати й до нас, переважно в студентське середовище. Та, виявляється, хелловін – не що інше як свято нечистої сили...

У перші століття нашої ери Британські острови й частину теперішньої Франції населяли кельти. Коли вони були ще язичниками, то поклонялися багатьом богам, зокрема богові смерті й темряви Самхаїну. Новий рік вони святкували з настанням

холодів – у ніч із 31 жовтня на 1 листопада, що символізувало смерть природи. Це свято було приурочено Самхаїну. Напередодні друїди (кельтські жерці) обходили всі помешкання, гасили домашні вогні та громадські багаття. А у свято запалювали велетенські кострища, на яких вчиняли жертви князю темряви, повелителю смерті. Давні кельти вірили, що коли Самхаїна вдається вдовольнити, то він відпускає душі померлих побачитися цієї ночі з живими родичами, але для цього живим треба переодягнутися в мертвих. Звідси й звичай рядитися скелетами, вовчулаками, русалками... Звідси й звичай із гарбуза – а в давнину і з інших овочів – виготовляти подобу черепа, у який вставляли свічку. Звідси й звичай ходити оселями, вимагаючи гостинців, – бо померлих треба задобрювати, аби вони не накоїли біди.

Германські племена англи і сакси завоювали більшість кельтських земель, усі прийняли Християнство, зникли друїди. Але, як і в нас на Русі-Україні, пережитків язичництва залишилося доволі, серед них і свято на честь бога смерті. Щоб викоринити це зло, Церква в тих краях установила на цей день християнське торжество Всіх святих (у нас, у Східній Церкві, Всіх святих припадає на першу неділю після Трійці). Проте це не мало достатнього успіху: марновірні люди, під'юджені бісами, знущалися з християнського празника, переслідували тих справжніх християн, котрі не брали участі в мракобіссі. Ба більше: саму назву християнського свята Хелловін, що первісно означало – канун дня Всіх святих, темний люд переніс на вшанування Самхаїна, тобто сатани.

Звісно, з часів раннього середньовіччя до наших днів багато чого змінилося. Вже ніхто не прикликає Самхаїна, страшне язичницьке свято перетворилося на празник веселощів. Але чи не присутній він при цьому, отой князь тьми? Присутній. За інформацією Американської Православної Церкви, сатаністи всіх мастей, різношерсті маги і чародії виходять тієї ночі не просто порозважатись, а вшанувати сатану. Почастішали моторошні звістки про ритуальні людські жертвоприношення: викрадених дітей і християнських священників убивають саме у веселе свято хелловін.

Останніми роками хелловін із дехристиянізованої суперліберальної

Європи й Америки став проникати й до нас, у країну, яка ще не одужала після більшовицької дехристиянізації. Чи ж мало нам слов'янських язичницьких пережитків – усіх тих ворожінь на Андрія і вогнищ на Івана? Що під виглядом розваги з'явилося на студентських дискотеках і в елітарних ресторанах у ніч на Всіх святих? Диявола не треба кликати на ім'я, він сам поквепиться туди, звідки проганяють Бога.

...На ранок настає день Всіх святих. Це празник Римсько-Католицької Церкви, але серед них є багато угодників Божих, яких вшановує і Православна Церква. Ті, хто розважався цілу ніч, не йдуть ні до православного храму, ні до католицького, – відсипаються. Хто ж переміг цього разу в їхніх душах?

Джерело: [Волинські єпархіальні відомості](#)

All Saints or Halloween

"Finally brethren, whatever things are true, whatever things are noble, whatever things are just, whatever things are pure, whatever things are lovely, whatever things are of good report... meditate on these things...and the God of peace will be with you." (Philippians 4:8,9)

"Hallow" is an ancient form of "holy," and "een-even" means "eve," thus Halloween is the eve of all saints. As celebrated in America, it recalls an ancient pagan religion brought from England, having originated from the Celtic end-of-harvest festival of the dead. Imagine explaining it to a visitor from another land who never heard of it.

Let us agree that it can be fun trick-or-treating under proper supervision, children enjoy dressing in costume, and they like taking part in what all others are doing. They are affected by social customs, especially when very young. That in itself is positive. However, I find it lacking in the attributes that St. Paul lays out for Christians as he described what those in Christ will enjoy. "Whatever things are true" excludes the goblins, witches, vampires and all the spooky fantasies that characterize the Halloween creatures. I find it odd that our society even turns the actual bishop of what is now a seaport of Turkey, the holy Saint Nicholas the Wonderworker, into a figure of fantasy so incredible

that even the little children find it hard to believe in him. In Christ, he lives and hears our prayers along with all the saints in God's Kingdom.

"Whatever things are noble." We know and teach our children that they are of a royal priesthood, raised to honor themselves with self-respect and dignity. How does it help to dress them in grotesque costumes and frighten others or to be scared and humiliated? To be dignified, decent, and polite is the attribute of one made in the image of God. We realize there are examples of bullying, brutality, mocking and disgraceful behavior in our schools and neighborhoods, but that cannot be acceptable behavior for Orthodox Christian young people.

"Whatever things are pure." What must parents and our church people do to protect and preserve the innocence of our children? They are baptized into a holiness that is spiritually protected by the power and presence of the Holy Spirit for as long as they choose to keep themselves pure and free from all that is wrong, wicked, wild and worthless. Temptations will come and it is difficult, but not impossible, to preserve them from surrendering to the forces of iniquity.

"Whatever things are lovely." Here I take exception to the sheer macabre grotesque presentation of ugliness in so many variations, and I ask once again—what is the purpose of it all? Perhaps it may be justified as a way to encourage pity on all creatures that are disfigured, unattractive and repulsive. Using the Divine Liturgy admonition to *"let us love one another,"* regardless of our beauty or lack of loveliness, nevertheless, are we not in danger of losing the standard of splendor, grace, and excellence? Beyond mere cosmetics, what is a beautiful soul, and where are we to set forth an arena where spiritual attractiveness is welcome? I anguish over this significant matter, because our society is so filled with banality, selfishness, and crass humiliation of those who would sweeten our world with divine attributes that our Lord yearns for us to display. The mocker, the cheater, the liar, the fraud—all seem to get ahead in a society of sharp elbows who shove away the gentle, meek and kind.

"Meditate on these things," the holy apostle advises. Think about them, not just as a vague ideal, but consider how to instill such virtues into our children, their families, and our church. *"And the God of peace will be with you."* The supreme comfort and affirmation of all, which is expressed in the gracious attributes of those in Christ, is the peace of God that passes all understanding, the very peace that is yours because you are His.

Over the last decade – and indeed, over the last two millennia – perhaps no questions have presented themselves more frequently in the Church than questions of family life and relationships.

Today, many Orthodox Christians are left to fend for themselves to piece together the wisdom the Church has offered since the time of the Lord's apostles, which can and must be applied in relationships today.

In an effort to offer solid, traditional Orthodox Christian teaching from the Scriptures and their application by the Church Fathers, the *Orthodox Institute on the Family* has brought together speakers to address some of the most frequent questions affecting our lives today.

No one – least of all Orthodox Christians – should have to depend on passing, secular sources for insights and guidance to navigate the most precious parts of our life on earth, family life.

Instead, these limited-seating seminars (with a maximum of 40 pre-registrants per evening) are intended to distill the wisdom of Christ's Church in a way that is both understandable and enjoyable for our brothers and sisters in Christ.

Guests of all ages and backgrounds are welcomed, but be sure to register in advance to avoid disappointment.

All registrants are also encouraged to register their teenage family members - you will not be disappointed!

The Institute is co-sponsored by:

The Orthodox Institute on the Family
The Orthodox Christian Fellowship at McMaster University
The Canadian Orthodox Home School Association
All Saints of North America Orthodox Church, Hamilton
St. George's Orthodox Church, Brantford, Ontario

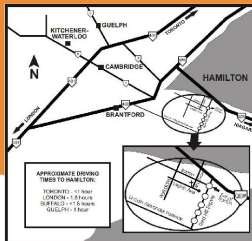
WHERE TO FIND US

FROM TORONTO: Take the QEW to Hamilton; Exit at QEW Niagara; Cross the Skyway Bridge; Exit at Red Hill Creek Expwy; Turn right onto Barton; Take first light left to Woodward; Church is on the right at the first intersection, Woodward and Melvin.

FROM LONDON: Take Highway 401 to the 403; Take 403 to Hamilton, Exit at Lincoln Alexander Pkwy; Take Parkway to last exit from left lane - Red Hill Creek Expwy; Exit Red Hill Creek at Barton; Turn left onto Barton; Take first light left to Woodward; Church is on the right at the first intersection, Woodward and Melvin.

FROM NIAGARA: Take the QEW to Hamilton; Exit at Red Hill Creek; Expressway. Turn right onto Barton. Take first light left to Woodward. The church is on the right at the first intersection, Woodward and Melvin.

BY CITY BUS: From downtown at MacNab Street Terminal, take #2 Barton bus eastbound, along Barton Street to Woodward at Melvin. No transfers required; trip is 30 mins.

A Downloadable Version of this Pamphlet is available at www.asna.ca

Unrooted: How Moves, Jobs & Unlimited Choices Undermine Our Faith
– Father Geoffrey Korz
Friday, September 22nd

Cultivating a Healthy Gender Identity in Our Children & Ourselves
– Father Michael Carney
Friday, October 27th

Anger & Arguments in the Christian Home
– Father Bohdan Hladko
Friday, November 17th

The Demon of Noonday: An Orthodox Approach to Depression & Health
– Father Geoffrey Korz
Friday, December 15th

PRAYERS
6PM

SNACK
6:30PM

TALK
7PM

All Saints of North America Orthodox Church
HAMILTON · ONTARIO · WWW.ASNA.CA

SEPTEMBER 22ND

Unrooted: How Moves, Jobs & Unlimited Choices Undermine Our Faith

– Fr Geoffrey Korz

It takes a village to raise a child – but what if the child and its family don't stay in one village long enough to put down roots? Can a full life be built around job relocation? How about a fully Christian life? Be part of this talk, and confront some of our era's strangest assumptions about the purpose of life.

OCTOBER 27TH

Cultivating a Healthy Gender Identity in Our Children & Ourselves

– Fr Michael Carney

Western society is facing a storm of gender identity madness. Even if your family is not confronted with so-called "transgenderism", developing healthy gender identities in young people (and adults) is more difficult, with fewer and fewer role models. Join us for this special timely talk to gain a fuller, traditional understanding of healthy ideas of gender and personal identity, in light of the teachings of the Orthodox Church and her saints.

NOVEMBER 17TH

Anger & Arguments in the Christian Home

– Fr Bohdan Hladko

Good Christian families don't argue – or do they? Faced with the complexities of everyday life, and conflicts in values, how should faithful people approach – or not approach – conflict, controversy, and dealing with anger? This talk will discuss an issue that affects every person and every household, and will try to offer solid, practical answers based on Orthodox Christian wisdom.

DECEMBER 15TH

The Demon of Noonday: An Orthodox Approach to Depression & Health

– Fr Geoffrey Korz

Studies tell us that over one-third of Canadians are medicated for depression at any given time, numbers which make the condition the norm, not the exception. Yet secular and medical solutions have shown to be less than effective in tackling this widespread problem. Learn what the Church Fathers have to say about this painful problem, and what Orthodox Christians can do to effectively address it.

OUR SPEAKERS

FR. GEOFFREY KORZ

Fr. Geoffrey Korz is the priest of All Saints of North America Orthodox Church in Hamilton. He founded the Orthodox Christian Fellowship at McMaster University, the Orthodox Canada Journal, the Desert

Wisdom Bookroom, as well as the Canadian Council for Religious Freedom.

Working in education for over 20 years, he has written and spoken widely on issues impacting families and the everyday life of Orthodox people.

FR. BOHDAN HLADKO

Fr. Bohdan Hladko has been a parish priest in Toronto, Hamilton, and is currently serving at St. John the Baptist Ukrainian Orthodox Church in Oshawa, Ontario. He served as Chancellor of the

Ukrainian Orthodox Church of Canada from 2005 – 2008.

He is well known as a speaker and retreat leader, having offered talks at many different Orthodox parishes and events throughout Canada. He is well-regarded as an author, having written hundreds of articles for Church and secular newspapers.

A collection of his articles, entitled "Orthopraxis", was published by Holy Dominion Press in 2005.

FR. MICHAEL CARNEY

Fr. Michael Carney is a priest of the Russian Orthodox Church. Outside Russia, serving with his wife, iconographer Malushka Daria, at St. Herman of Alaska parish in Lake Okeesa, Michigan.

Father Michael is a sought-out and beloved speaker, offering his pastoral wisdom and knowledge of Church life and services. He is especially appreciated for his insights and preaching on living an authentic, struggling Christian life.

He is currently completing advanced studies in pastoral care.

How did you hear about the Institute?:

- School: Church:
 Friend Website Other:

PLEASE MAIL REGISTRATIONS TO:
The Orthodox Institute on the Family
c/o 10 Princip Street
Hamilton, Ontario L8W 2M3

Cut and return with payment

REGISTRATION

Please complete one form per person

Please register me for the following seminars:

- Unrooted: Moves, Jobs, and Unlimited Choice
Fri., September 22nd – Speaker: Fr. Geoffrey Korz
- Cultivating A Healthy Gender Identity
Fri., October 27th – Speaker: Fr. Michael Carney
- Anger & Arguments in the Christian Home
Fri., November 17th – Speaker: Fr Bohdan Hladko
- The Demon of Noonday: Depression & Health
Fri., December 15th – Speaker: Fr. Geoffrey Korz

There is no registration charge. A freewill collection will be taken.

Mr. Mrs. Miss Ms. Rev. Dr.

Name: _____

Address: _____

City: _____

Prov: _____ Postal Code: _____

Telephone: _____

Email: _____

REMEMBRANCE DAY ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ

Sunday November 5, 2017
2:00 pm

Ukrainian Canadian Memorial Park

Scarlett Road, north of Eglinton Avenue West
Etobicoke, Ontario

- 1:30 pm Veteran and "Vanguard" Marching Band Procession
from St. Demetrius Church, 135 La Rose Avenue to
the Cenotaph at Memorial Park on Scarlett Road
- 2:00 pm Memorial Service with "Orion" Male Choir
Wreath Laying at Monument

Ukrainian Canadian Congress - Toronto Branch
Конгрес Українців Канади - Відділ Торонто

Shevchenko
Foundation
**UKRAINIAN CANADIAN
VETERANS FUND**

Ukrainian War Veterans Association of Canada
Українська Стрільцька Громада Канади

PHOTO: UKRAINIAN MINISTRY
OF NATIONAL DEFENCE